

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ahmet Telli

Belki Yine
Gelirim

şiiir

AHMET TELLİ’NİN ESERLERİ

Şiir:

- Yangın Yılları, 1979 (9. Basım 2015)
Hüznün İsyan Olur, 1979 (16. Basım 2013)
Dövüşen Anlatsın, 1980 (11. Basım 2015)
Saklı Kalan, 1981 (14. Basım 2014)
Su Çürüdü, 1982 (17. Basım 2014)
Belki Yine Gelirim, 1984 (17. Basım 2015)
Çocuksun Sen, 1994 (14. Basım 2015)
Kalbim Unut Bu Şiiri, Seçmeler, 1994 (13. Basım 2015)
Barbar ve Şehlâ, 2005 (5. Basım 2013)
Nidâ, 2010 (3. Basım 2013)

Yazılar:

- Ben Hiçbir Şey Söylemedim, 2001 (4. Basım 2012)
Sulara mı Yazıldı, 2001 (4. Basım 2012)
Buradayım Sözümde, 2005 (2. Basım 2012)
Neylersin, 2013
SöyleSen (Söyleşiler), 2015

Hakkında Yayımlanan Kitaplar:

- Yangın Yılları’ndan Nidâ’ya Ahmet Telli Şiiri, 2011 Asuman Susam
Nidâ Odağında Ahmet Telli Şiiri, 2012-Sempozyum Kitabı

Yayıma Hazırlananlar:

- GörSen (Resim, fotoğraf yazıları)
Arkadaşlık Günleriydi

Kendi Sesinden Şiir CD’leri:

- Kalmasın, 1993

Ahmet Telli
BELKİ YİNE GELİRİM

Yayın No 296

Şiir 35

Belki Yine Gelirim

Ahmet Telli

Kapak tasarımı: Utku Lomlu

© Ahmet Telli

© 2004; bu kitabın yayın hakları

Everest Yayınları'na aittir.

1-3. Basım: 1984-1988, Dost

4. Basım: 1992, Doruk

5-10. Basım: 1994-2003, Gibi

11-16. Basım: 2004-2014, Everest Yayınları

17. Basım: Nisan 2015

18. Basım: Haziran 2016

ISBN: 978 - 975 - 289 - 198 - 5

Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 12088

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: 0 212 513 34 20-21 Faks: 0 212 512 33 76

Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Faks: 0 212 519 33 00

e-posta: info@everestyayinlari.com

www.everestyayinlari.com

facebook.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BELKİ YİNE GELİRİM

Ahmet Telli

Uğuldayan ve hep uğuldayan
bir orman kadar üşüyorum şimdi
yanlış rüzgârlar esiyor dallarımda
yanlış ve zehirli çiçekler açıyor
Kanımda kocaman gözleriyle bir çılgılık

Su ve ses kadar beklediğim
ne kaldı geride, bilmiyorum
uzanıp uyumak istiyorum gölgeme
ve sarınmak o kocaman gözlerin
uğuldayan rüzgârlarına

Bir acıyı yaşarım ve zehrinden
çiçekler üretirim kömür karası
uçurum kadar bir yalnızlık
yaratırım kendime, atlarım
Anısı yoktur küçük rüzgârların

Yapraklarım yok artık kuşlarım yok
büsbütün vıran oldu dağlarım
ezberimdeki türküler de savrulup gitti
ömrümün karşılığı kalmadı sesimde
sesimde yalnız ormanların gümbürtüsü

Yanlış, daha baştan yanlış
bir şiirdi bu, biliyorum
ve belki ömrümüzün yakın geçmişi
bu kadar doğrudu ancak, kimbilir
Kalbim unut bu şiiri

*Zaman kekemeydi ve tarihe sızan
Soytanlar gördük gencömrümüzde*

Cemil Çakır hocaya

Dudaklarımı kanatırcasına ısıyorum günlerdir
her sözcük dilimin ucunda küfre dönüyor çünkü
Bir gök gürlerse bari diyorum bir sağnak patlasa
bitse bu sessizlik, bu kirli yapışkanlık bitse
ama bir tufan az mı gelir yoksa yine de
yırtilan ve parçalanan bir şeyler olmalı mutlaka
hiç durmadan yırtilan ve parçalanan bir şeyler

Oysa ne kadar sakın bu sokaklar ve bu kent
ne kadar dingin görünüyor bana şimdi gökyüzü

Gidenler nerde kaldılar, özledim gülüşlerini
bir kenti güzelleştiren yalnız onlardı sanki
onlardı çocuklara ve aşka ölesiye bağlanan
kadınları güzelleştiren herhalde onlardı
“Tükürsem cinayet sayılır” diyordu birisi
tükürsek cinayet sayılıyor artık
ama nerde kaldılar, özledim gülüşlerini onların

Uzun uzun bakıyorum kıvrılan sokaklara
tek yaprak bile kıpırdamıyor nedense
ve tek tek söndürüyor ışıklarını varoşlar
alnımı kırık bir cama yashıyorum, kanıyor
kanımın pıhtılarında güllerin serinliği
ve fakat bir cellat gibi yetiştiriyor pusudaki
Dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Yaşamak neleri öğretiyor, düşünüyorum
okuduğum bütün kitaplar paramparça
çıkıp dolaşıyorum akşamüstleri birbaşıma
bir uçtan bir uca yalnızlıklar oluyor kent
bulvar kahvelerinin önünden geçiyorum
sırnaşık aydınlar, arabesk hüznler
bir gazete sayfasında sereserpe bir yosma

Sesler gittikçe azalıyor, kuşlar azalıyor
ve ne zaman yolum düşse vurulduğun yere
kızgın bir halka oluyor boynumda o sokak
Hüznü yalnız atlarımız duyuyor artık
biz çoktan unutmuşuz böyle şeyleri
ama içimde bir sırtlanın dalgın duruşu
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

İçimde zaptedilmez bir kırma isteği
dizginlerini koparan bir at sanki bu
soluksoluğa kalıyorum her sonbahar
ve sevgilim ne zaman hoşgörölü olsa
bir yolculuk düşüyor aklıma, gidiyorum
bütün gençliğim böylece geçip gitti işte
ama hâlâ bir şeyler var vazgeçemediğim

Hangi duvar yıkılmaz sorular doğruysa
birgün gelirsek hangi kent güzelleşmez
şiirlerim bir dostun vurulduğu yerde yakıldı
geri almıyorum külleri yangınlar çıksın diye
Devriyeler çıkart şimdi, bütün ışıklarını söndür
sorduğum hiçbir soruyu geri almıyorum ey sokak
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Dudaklarımı kanatırcasına ısıyorum günlerdir
bir gök gürlese bari diyorum bir sağnak patlasa
bitse bu kirli ve yapışkan sessizlik, hiç gitmesem
oysa ne kadar sakın sokaklar, kent ve bütün yeryüzü
ipince bir su gibi sızıyorum gecenin تنها göğüne
sessizce çekip gidiyorum şimdi, sessiz ve kimliksiz
Belki yine gelirim, sesime ses veren olursa birgün

Bir dağın tarihi nasıl yazılır
kurt, kuş ve çakal sesleriyle mi
yoksa uçurumların uğultusunda
bir çoban yalnızlığıyla mı
Nasıl yazılır bir dağın tarihi

Çınarların köknarların dilini
gelip anlatır mı o yaşlı bilge
serer mi yalnızlığın atlasını
bir ceylan postu gibi önümüze
Bir dağın tarihi nasıl yazılır

Sevinç ve keder aynı patikada
geyik sesleri tutmuştur kayalıkları
Eşkiya sessizliği bir yamaçta
öteki yamaçta ateşböcekleri
Bir dağın tarihi nasıl yazılır

Ozanlar anlatır belki yine de
dağın ruhunu, soluk alışlarını
Birer aşiretmiş eskiden onlar
sevda türküleriyle yaşarlarmış
Bir dağın tarihi nasıl yazılır

Gelip yine efsaneye bağlanır
ne kadar anlatılsa da yaşanan
Aşklar birer efsanedir şimdi
dağ dorukları birer efsanedir
Nasıl yazılır bir dağın tarihi

Uğultular burgaçlanırken varoşlarda
kimliği saklı kalandı o, ve bir kentin
karnında patlayacak vakteriştiğinde
acı denecek aşklar kalacak yalnızca
Bir dağın hayatı nasıl yazılır

Nasıl yazılır bir dağın tarihi
(ki dağ mıdır bunca anlattığım)
Ömürler yetmiyor ve hep
eksik kalıyor bir şeyler
Bir dağın şiiri nasıl yazılır

Sen dostumduñ benim, gülünce güneşler açardı
su gibi azizdin, yurduñduñ alnında ateşler yanan
ışıklı bir ırmak gibi aktığımız o uzun yürüyüş
daha düñdü sanki her patlayan sağanak bunu anlatır
fabrika düdüğü bunu anlatır bana her vardiyada

Hazırladığımız ilk taşbaskısı afişi anımsar mısın
bükölüp giden kent sokaklarını, fabrika önlerini
sonra kitapları (kokuları hâlâ burnuñda onların)
Hangi mayısta taşıdık kentlere güllerin rengini
gerçi gülistan olmadı ömrümüz, gam değil

Belki tanırdın ilk vurulanı, o gün hiç ağlamadık
hayır ağlamadık çıldırdık o gün çıldırasıya
adını çocuklarımıza verdik onun, çoğaldı
mezarlar çoğaldı o günden sonra, yetişmedi bize
öldürülecek kadar büyümüştük, öyle demişlerdi

Ve hayat öylece akıp durdu işte, akıp duruyor
Kimilerinin bakışlarına yine karlar yağmış
saçları dumanlı bir geçit sanki, dudakları lâl
Kitap yakanlar eksilmiyor, şu uçuşup duran
kırlangıç ölülerini görüyor musun kentin üstünde

Sen dostumdu benim gülünce güneşler açan
bulutlara rüzgâra asarım suretini her akşam
her akşam bir mektup yazarım dağlar kadar
Kayıp bir adresten geliyor sesin şimdi, üşüyorsun
Unutma, dostumsun sen, nerdeysen orda ölmek isterim

Kasabalı bir hüznün çökerdi söylediğin türkülere
meşeler göğerrir kalbin rehin kalırdı o huysuzda
ve akşam soframıza ağarken bir yayla bulutu
kuşları ürkütölmüş bir dal gibiydin, öylesine mahzun
efkâr da yakışırdu sana, ilk kadeh kekik kokardı

Kısa pontolunlu resimlerimiz sararmadı daha
ilk sigarasını bölüşen iki okul kaçığı, iki haylaz
Hiç kimseler anlamıyor muydu o günlerde
ilk sevgilileriyle denizaşın yolculuk düşleri kuran bizi
ve ne çok yalnızdık sinemalar olmasa

Unutalım mı şimdi kente indiğimiz o ilk günü
sabahlara kadar okuduğumuz o kitapları
kar aydınlığında yürüdüğümüz yolları unutalım mı
Artık çok geç, işçiler seni soruyor ve ötekileri
her karşılaşmamızda sizi konuşuyoruz uzun uzun

Anımsar mısın odamızın talan edilmesini
her katta yaralı bir kardeşin çığlığını sonra
Kantinde kitaplar yırtılıyordu, delik deşikti duvarlar
mosmor bir çığlıktı gözleri malatyalı kızın
sana hep o huysuzu anımsatırdı, bilirdim

Kimilerine göre ancak ölümü güzelleştirirdik biz
birer çılgın mıydık gerçekten, serseri bir rüzgâr mıydık
göğermiş meşeler kadar yakın mıydık bulutlara
ve tarih upuzun bir hikâye miydi -öyle diyorlardı-
bir işçi kıza söyledim bunları, yalandır, dedi

Anlamını yitiren birşeyler mi var şimdilerde
yazdığım şiirlere yabancıyım, sokaklara yabancıyım
taşı delemiyor bir çılgılık ve apansız bir
su oluyorum ipince, kendime sızıyorum
dünya yetmiyor bazen, bırakıp gidebilir miyim

Ve hayat böylece akıp durdu işte, akıp duruyor
kentler karıncalanmış birer namlu gibi
upuzun yatıyorlar dizlerimde ama sımsıcak
meşeler göğermiş diyorsun varsın göğersin
her yaprak bir öpücüktür sana o huysuzdan

Sen dostumdu benim gülünce güneşler açan
bulutlara rüzgâra asanım suretini her akşam
her akşam bir mektup yazanım dağlar kadar
Meşeler göğermiş diyorsun varsın göğersin
unutmadım bırakıp giderken söylediğin sözleri

Gittikçe yalnızlaşıyorum bir sen varsın
karşılığı olmayan sorular düşüyor aklıma
ve kuşların intihar tasarısından söz ediliyor kentte
soğuyan ellerinde kalıyorum bir kırlangıç gibi
Ellerin bir mecnun yurdu, upuzun bir sessizlik
birlikte okuduğumuz kitaplar kadar sımsıcak

Biz bu kitapları ne zaman okuduk ve niçin
her satırını çizip notlar düştük kıyılarına
Dünya upuzun bir çöl sanki, bir buzul kütlesi
karşılık bulamıyorsun aklıma düşen sorulara
ve düşüşüp duruyor kırlangıçlar, üşüyorum
bir yolcu hüznüyle geçip gidiyor ömrümüz

Sesine bir esmerlik düşüyor parçalanıyor yüzün
kayıp gidiyor parmaklarınmın arasından
bir aşkı anlatmak için seçtiğim sözcükler
Hep yanlış numaralar düşüyor telefonlarda
kaçınıyor korkulu bakışlarını eski tanıdıklar
Bir sen varsın kurtulursam bu aşkla kurtulurum

Gülüşü süt mavisi insanlar vardı / neredeler şimdi
çoğunun adını unuttum çoğunun kimliğinde kazınmış adresler
Nevin canına kıydı geçen gün, şiir gibi bir kızdı bilirsin
Öner enfarktüs geçirmiş içerde, kesik kesik öksürürdü eskiden
Ayşe ise acemi bir sokak yosması artık
Üşüyorum, ama sen anılarla sarma beni ve anlat yalnızlığımızı

Bu kent kuşların intiharını umursamıyor artık
ve göğsüm buz kesmiş bu üşüten yalnızlıkta
Birlikte çay içtiğimiz sokaklarda yürüdüğümüz
o süt mavisi gülüşler güz solgunluğunda şimdi
unuttum çoğunun adını çoğu voltalarda yıllardır
nasıl da sessiz yaşıyor gürültüler ortasında

Bir daha hiç öpüşmeyecek gülçin
o çok sevdiği porselen fincanla çay içmeyecek
uzatamayacak saçlarını sevgilisinin istediği gibi
gittikçe yalnızlaşıyorum, üşüyorum, unuttum sanıyordum
yazılsa destan olacak bir aşkın serüveni
şiiirimde bir dipnot olacak şimdilik

Gidersen yıkılır bu kent, kuşlar da gider
bir nehir gibi susarım yüzünün deltasında
Yanlış adreslerdeydik, kimliksizdik belki
sarışın bir şaşkınlık olurdu bütün ışıklar
Biz mi yalnızdık, durmadan yağmur yağırdı
üşür müydük nar çiçekleri ürperirken

Gidersen kim sular fesleğenleri
kuşlar nereye sığınır akşam olunca

Sessizliği dinliyorum Şimdi ve soluđunu
sustuğun yerde birşeyler kırılıyor
bekleyiŐ diyorum caddelere, dalıp gidiyorsun
adını yazıyorum bütön otobüs duraklarına
öpüŐtüđümüz her yer adınla anılıyor
bir de seni ekliyorum susuŐlarına

Selamsız saygısız yürüyelim sokakları
belki bizimle ışıklanır bütön varoşlar
geriye mapusaneler kalır, paslı soğuklar
adını bilmediğimiz dostlar kalır yalnız
yüreğimize alınız onları, ısıtınız
gardıyan olmayız kendi ömrümüzze her akşam

Gidersen kar yağar avuŐlarıma, üŐürsün
bir ceylan sessizliği olur burada aşklar

Fiyakalı ışıklar yanıyor reklam panolarında
durmadan çoğalıyor faili meçhul cinayetler
ve ölü kuşlar satılıyor bütün çiçekçilerde
menekşeler nergisler yerine kuş ölüleri
bir su sesi bir fesleğen kokusu şimdi uzak
yangınları anımsatıyor genç ölülere artık

Bulvar kahvelerinde arabesk bir duman
sis ve intihar çöküyor bütün birahanelere
bu kentin künyesi bellidir artık ve susuşun
isyan olur milyon kere, hiç bilmez miyim
Sokul yanıma sen, ellerin sımsıcak kalsın
devriyeler basıyor karartılmış evleri yine

Gidersen yıkılır bu kent kuşlar da ölür
bir tufan olurum sustuğun her yerde

Feride için

Gün batarken sula fesleğenleri
balkonun kokusu sokağa taşsın
sokaklar kayıp çocuklar gibi
hırçındır, ürkek ve biraz şaşkın

Sular bulutlanır sen susarsın
ve kent çingiraklı bir yılan kadar
zehirlidir artık sevgilin mahpusken
üstelik kirli bir lekeye döner umutlar

Acılar katlanır mendil yerine
sarışınlaşırsın bu kaçınıcı güz
ellerin üşür, çiy düşer çiçeklere
beklediğin mektuplar da gelmez

Bomboş sayfalara dönerken aklın
tecrit'teki kitabı fareler kemiriyor
ve düşlerin sonsuz bir boşluktayken
bir sigara yakıyorsun, tutuşuyor sular

Akşamı geciktirebilirsin belki
suladığın fesleğenlerle, kimbilir
ama vaktin ayırdındadır şimdi
kuşlar, çocuklar ve mahpuslar

Usluca inse de koldemirleri

Gün bitti, elindeki güller de soldu
anımsanacak neler kaldı bugünden
paylaşılmış olan nelerdi sımsıcak
belki bir türkü söyleriz geceye karşı
saçlarını tarazlayan bir şafak olur

Zaman kekemeydi ve tarihe sızan
soytarlar gördük gencömrümüzde
ölüm peşimize düşende bir göçebeydik
suretimiz ağardı kurulan darağaçlarına
bütün sığınaklar uçurumlara açılırdı

Rüzgâr suyu soğutsun su terli bedenlerimizi
ve aşkı düşünelim biz, destan yalnızlıklarını
konuşursak akşam olur ve yine yağmur yağar
gidersek gülüşler azalır buralarda
kim bulur kayıp adresteki dostları

Bir karanlığa bakıyorum bir de zamana
ay büyüyüp bir gül oluyor ellerinde senin
ve ancak yeni bir yorumu oluyor aşkın
saçlarından sızan bu karanlık yağmur
ayın çağışısıyla tutuşuyor begonyalar

Saçlarındı diye düşünüyorum ömrümüzü
çözdükçe savrulan rüzgârdı saçların
ve ikide bir aklıma düşüyor aynı soru
-Aşkı bilmiyorsam nasıl değiştiririm
kendimi, seni ve bütün dünyayı

Günlerdir eski bir hüzünle çıkıyorum voltaya
(kötüye işaret bu, üstelik yalnızlığa sığınıyorum)
Unutup gitmişim ezberimdeki bütün şiirleri
bulutlara bakıyorum uzun uzun, yalnız bulutlara

O uzak kasaba akşamları düşerken aklıma
tecrit'teki yine bir türkü tutturuyor
Ey kalbim sana denk düşüyor bütün bu acılar
acılar tek ve mutlak olan bir şeyi anlatıyor

Yağmur kuşları geçiyor avludan sürü sürü
dalların hışırtısını duyuyorum, üşütüyor beni
Ötede, kentin üstünde bir şimşek çakıyor birden
suretin yansıyor göğe ve her yağmur damlasına

Uzak bir anı oluyor her şey, silikleşiyor
ve alnım ateşler içinde, bir tutabilsen
unutup gitmişim bütün türküleri artık
(kötüye işaret bu, üstelik yalnız sana sığınıyorum)

Kısa süren hastalıklar vardır ya, işte öyle
geçip gidiyor akşama doğru hüznün bulutu
resmini asıyorum ranzamın başucuna yine
ve bir türkü tutturuyorum günün son çayında
-Teslim olmayalım halilim kurşun atalım!

Anısı biz olalım bu sokakların
öpüşmediğimiz tek saçak altı
hiçbir otobüs durağı kalmasın
Biz yürüyelim kent güzelleşsin
gürültüsüz sözcükler bulalım
yeni sevinçlere benzeyen

Biz gelince bir yağmur başlar
yüzün çizilir buğulanan camlara
bir uzun karartma biter
akasyalar köpürür birdenbire
ve her avluda adınla anılan
çiçekler sulanır akşamüstleri

Bir arkadaş evine uğranız yolüstü
bir fincan kahve içeriz, ısıtır bizi
başını sessizce omzuma koyarsın
gülüreyhan olur soluğun
Biz kalınız kuşlar dönüp gelir
her balkonda bir menekşe sesi

Belki yeniden güzelleştiririz
adları değiştirilen parkları
perdeleri hiç açılmayan evlerde
ışıklar yanar çocuk sesleri duyulur
tanıdık sevinçlerle dolar yeniden
kendi sesini kemiren alanlar

Anısı biz olalım bu sokakların
ve hiç durmadan yağmur yağsın
Biz gürültüsüz sözcükler bulalım
sarmaşıklar fısıldaşsın yine
Gidersek birlikte gideriz
yeni sevinçler buluruz hüzne benzeyen

Hiç özlemedim seni
Özlemek dostluktandır
dostluğundan öte bulmalıyım seni

Sıcaklığını bulmalıyım
dokunuşları, kenetlenişi
Terimizle sulanmalı yeryüzü
güneş terimizde ışıldamalı sabah olunca

Apansız fırtınalar çıkmalı
sarsılmalıyım

Özlemek
yanında olmak isteğidir
gülüşünü görmek biraz da
Hiç özlemedim seni

Saçlarına gül takmam
bir ırmak gibi akıtırm ovaya
soluğunla yanar
dudaklarımın bozkın

Akkor halindeki ufuk
bakır bir tel gibi eriyip gider
kraterler ortasında kalırım

Toprak yanlır birden
su kirlenir

Ürpertir bu coğrafya
bu serüven
ikimizi bir anda
yaşadığımı duyanım

Hiç özlemedim seni
Özlemek dostluktandır
dostluğundan öte bulmalıyım seni

Kıyıda, taşın üstünde
oturmuş denize bakıyor
Kimse konuşmuyor onunla
ne rüzgâr ne de izmir

Gün bitiyor ve lacivert
sözcükler çekiliyor
susuşların ipek ağıyla

Az ötede pasaport kahvesi
- Gel, bir bardak çay içelim
diyor bütün gün beklenen

Bulut suya deęiyor
su zamana
ve yalnız çakıltaşları
değil ařınmakta olan

Batık bir gemi
gibi uzaklařırken ordan
yakamozlar kalıyor geride
balkıyan acılar gibi

Eskiyeñ neydi gnboyu
yaşanan neydi
hangi bıçağı bileði deniz

Işıklar sönüyor kıyıda
ve burkulan bir yürekle
ekip gidiyor bu kentten

Güz yakmadan gülün pembesini
avuçlarımda ol, sokul yanıma
gülüşünle ısınsın bedenim
ve dudaklarımda acılaştan ılık
adınla çiçeklensin

Serçeler göçe dayanmaz bilirsin
ne özleyen bir bakış kalır
ne de sımsıcaklığın
sular donar yürek üşür
sende kalır seni yakan

Uçurumlar açılır yollarında
buharlaşır çiy damlaları
Terli bir kısrak gibi gel kapıma
savrulsun saçların
yastığım kekik koksun

Uzağı yakın et
pembeleşsin çarşafın
ölüm kapımın tokmağında
ayrılığı iyi bilirim
ferhat olmayayım dağlarda

Ey gülün pembesiyle
bir gülümseyişi paylaşan
kar yağıyor yatağıma
avuçlarım kutuplara döndü
gün kararmasın geldiğinde

Eylül, gülleri soldurarak
duyurdu bu yıl da kendini
Böyle olacağını bile bile
Şaşırttı bizi yine de

Daha bir demet kır çiçeği
alıp koyamadık vazoya
Günler mi unutturdu bize sevinci
yoksa aşındırdık mı kimi duyguları

Şöyle bir akşam
söyleşemedik dostlarla
erkenden kapandı perdeler
yorgun muydu çocuklar da

Her gün yağmalanan
talan edilen sevincimiz
kurudu galiba büsbütün
su yürümüyor dallara

Ama bir kıpırtı, bir küçük
uç uç böceğinin her nasılsa
konuvermesi balkona
uyanıyor bizi irkilterek

Bu kahrolası tarraka
bitecek gibi değil sokaklarda
Çekip kapıyı çıkmak en iyisi
dalmak caddelere, varoşlara

Belki o zaman eylül
şaşırtmayacak bizi
bulup çıkaracağız çünkü
evrenin öteki yüzünü

Bir kızın kocaman gözlerinde gördüm
bulutların dağlara sessizce çöküşünü
Çocuksu susuşları gördüm, kınlan sevinci
ve kalbimi puslu yamaçlardaki pusulara saldım
çobanlar çoktan inmişlerdi ovaya
bense yapayalnız bir ağaçtım doruklarda

Harelenen sular da bir yanık kokusu
ve uzun boyunlu bir kızın gülümseyişi
Işık zamana bağlı zamansa onun
kocaman gözleridir artık
Anladım tarih de yazılmaz
bir aşkın sayfalarına düşmüyorsa gün

Yalnızdım, yapraklarım dökülmüştü bir bir
deryalara savrulup çöllere düşmüştü
Bir duman tütüyor yine hangi kent yandı
hangi sokakta vuruldu sevgilim
Bir demet menekşe bir avuç toprak
burkulan bir yürek miyim hep

Sesimde bir yanma bir kekrelik
uzayıp giden bir çöl yalnızlığı
Gazeteleri okumuyorum başım dönüyor
sulanmamış çiçekler gibi kuruyor her şey
her şey bir yolculuğun hüznünü taşıyor
gidip de gelmemek üzere bütün yüzler

Puslu yamaçlarda bir çakal gölgesi
bir dağ suskunluğu yürüyor kentlere
yenilen biz miyiz yoksa aşklar mı
bir kızın kocaman gözlerinde görüyorum
savrulan küllerini ömrümüzün
Bu kenti ayrılıklar yıkacak birgün biliyorum

Ölümden şikâyeti yok ölüp gidenlerin
ama bir kızın kocaman gözlerinde yangınlar çıkıyor
Acılar dehşetli kinlendiriyor beni
Kabarıp duruyor içimde, kararıp duran bir okyanus
yurdumu arıyorum batık bir tekne değilim
yurdumu arıyorum kızgın küller ortasında

Biri var, nasıl konuşursa, herkesin
öyle düşünmesini ister
Sfenks demiştim ona daha önce
yanıldım
bir soytanydı
her nasılsa tarihe sızan

Beklesem
unuturdum uçurumların dilini
ve ömrümün bütün karşılığı
ödünç alınan bir umut olurdu
ki şimdi onu da yitirmiş
kurtuluş parkında bekleyen biri

.....

Biri var, kurtuluş parkının ordadır akşamları
birini bekler gibi durur, üşümüş gibi biraz da
Acemidir, ikide bir kaçırır bakışlarını
ve korkuyla harelenen gözleri
haylaz çocukların kırdığı sokak lambasıdır
Tedirgin, solgun, ikircikli sesiyle ses verir
-Yerin varsa iyi olur, bir de çok hırpalamasan

Suyu kurumuştur kuyunun çakırık boşuna dönüp durur
unutmuş sevinebilmeyi, gülümsemeyi unutmuş
biliyor seçtiği adın kendine hiç yakışmadığını
sımsıcak sarılmayı unutmuş, bilmiyor öpmeyi
Kenti bir uçtan bir uca yürüyebilmek
sevdiğinin kolunda bulutlara bakarak
-Boşver bunları diyor, karşılığı yok yaşamda

Biri var, kurtuluş parkının ordadır akşamları
bir söz bulunsa eskimemiş, sessiz bir söz
sabaha kadar konuşulsa yine de hiç bitmese
yalnızlığını unuturdu belki, üşümeyi unuturdu
bir yıldız gibi gülerdi şafak sökerken
söylediği türkünün kıvrımlarında bir yangın
tutuştururdu bütün kenti, kül ederdi

Beklesem
bütün öyküsünü alırdım
eskimemiş bir sözün gülümseyişiyle

Biri var
bütün gün lunaparktır ve kenti
götürüp koyar aynaların karşısına

Beklesem
bütün soytarıları görürdüm
her nasılsa tarihe sızan

İsmail'in kitabını okuyorum üç gecedir
ateşler içindeki dünyada bir neferin
ölüme at koşturan rüzgârını duyuyorum
Managua yanıyor, her yanım ateşler içinde
yanıyor bir çocuk sevgiyle okşanmaktan
ve temkinli olmak yakışmazdı sana zaten agosto
ve sen ey idris
ismail'in ölümü küçümseyen dostu
"yediğin kurşundan
bir gümbürtü kaldı ki bana!.."

Roma'da navona alanında bırakıp ismail'i
telzaatar'a dönüyorum gecikmiş bir martı gibi
Yurdum diyebileceğim
her yer kan-revan içinde, görüyorum
ve boğazlanmış bir ceylan gibi
serilivermiş denizler ortasına
Önce ismail orda, ne zaman gelmiştir
"gümbür gümbür ve sonuna kadar, taa-sonuna
sonuna kadar sevdaya, sonuna kadar kavgaya
çatlayacak kadar sabırsızlıkla..."

İsmail'in kitabını okuyorum üç gecedir
ve alnımı seher rüzgânna dayayıp
sesleniyorum
"-Ey usta
nerde benim payım içtiğin baldırandan!."

Göz değil bunlar kesinlikle değil
irin gibi bir nefret akıyor sadece
Dudaklar yok burun yok alın yok
yüzü yok bu mumyalanmış yüzün

Ölümün rengi gri midir ya da korkunun
Gri midir insan hayvana benzetilirken
Uzun ve pis bir sakal sarkıyor
göğsüme iliştirilen rakamlara

İşte 81 yılından bir fotoğraf
albümlere hiç girmeyecek

Sözün yine hep aşktan yanaysa
sevgilim sen sakla bir kaçağı
Belki yorgun ve yaralıdır hâlâ
ölüm basmıştır son sığınağı

Sus ve sadece dinle sessizliği
perdeleri çek ışıkları söndür
bir selam bir haber gönderir belki
sesleri hiç duyulmayan dostlar

Bir cigara sar bitlis tütününden
bir çay demle sonra, anısı kalsın
bekle başında onun sabahadek

Belki benim sana böyle sığınan
yapayalnız ve öylesine yorgun
kimliği duvarlarda kalan bir kaçak

Gün biter gülüşün kalır bende
anılar gibi sürüklenir bulutlar
Ömrümüz aynlıklar toplamıdır
yanım kalan bir şiir belki de

Aykın anlamlar arayıp durma
güz biter sular köpürür de
kapanmaz gülüşünün açtığı yara
uçurum olur cellat olur her gece

Her gece yeniden bir talan başlar
acı ses olur, ses deli bir yağmur
eski bir eylüle gireriz böylece

Sığındığım her yer adınla anılır
ben girerim, sokağı devriyeler basar
bir de gülüşün eklenir kimliğime

Günlüğü tutulmaz bugünün
Hiçbir saniyesi tükenmeden
yaşanıp duracak ömür boyu

Nerde, nasıl, nelere karşı...
Sorular yok. anlamsız olan
hiçbir şey yok çünkü bugün

Günlüğünü tutmayacağım bugünün
Sadece bir tarih düşeceğim
ömrümün تنها bir sayfasına

Cumartesi, dokuz haziran

**Ey acıyı ödünç alan, o artık sende kalsın
Sonsuza kadar senin olsun o çığlık**

Ay inceldi ve orman
bir tortu gibi çöktü dibe
Buğusu yoktu toprağın
büsbütün balçıktı yeryüzü

Irmaklar sağırdı ve dağlar
birer aptaldı o hantal gövdeleriyle
Gittikçe büyüyordu rüzgârın beynindeki ur
Öfkemizden şimşeği yarattık

İnsanı yarattık
(hayır, balçıktan değil)
O gün bugün arayıp dururuz onu
hangi cehenneme gitti, bilmeyiz

I/

Gün ağarmadan yola çık
sislenmeden bütün dağ taş
Dönüp dönüp bakma artık
bir ozan gibi ayrılığa düş

Dehşetli bir acıdır belki
uçurum, orman ve rüzgâr
ve ağzında kuş tüyleri
taşıyarak geçen bulutlar

Neyi bırakmışsan geride
bir kül yığınıdır şimdiden
ömrün gibi savrulup gider işte

Ama ıslığını unutma sakın
bir türküdür yine de
yolcuya en çok yakışan

Dağın eteklerine vardığında
şöyle bir dur ve soluklan
sonra meşeliklerin orada
sırtüstü uzan gün batarken

Dinle bir an ormanı ve suyu
başlayacaktır az sonra
doğanın yabanıl konçertosu
hıştırtılar içinde kalacak ova

Kayıp giderken bulutlar
usulca sokulacak yüreğinin
gizli geçitlerine bir rüzgâr

Buğulu türküler duyacaksın
ve aşk çılgınlıklar bekleyecektir
yolları uçurumla kesilenlerden

Dizginlerinden boşanmış bir at
gibi soluk soluğayken doğa
soluğun yetiyorsa yaylanıp tut
yelesini ve katıl rüzgâra

Unutma ki yalnız değilsin
yüreklendiriyor seni aşk
ve birdenbire boşanan
bu çılgın sağanak

Aşk ile sağanak
hep aynı kokuyu taşıyacak
hangi kentte bir gül koklasan

Yolculuklar özetleyecek ömrünü
Gülüşi ve hüznü sürükleyen büyü
elinde bir gül olacak sevdiğinin

Dönüp dolaşıp aynı şeyleri
konuşuyor gibiyiz bu akşam
ve yüreğimizdeki bir yalım
aralıksız büyütüyor kederi

Dalıp gidiyoruz durmadan
kolluyor gibiyiz birşeyleri
Yaşayıp sakladığımız neydi
neydi yalnızlığımızı çoğaltan

Her sigara ayrılıklar gibi
genzimizi yakıyor büsbütün
çekiyor anıların ağıyla bizi

Gizleyebiliyor muyuz dersin
sıkıntıları ve tedirginliği
bütün bir akşam kendimizden

Yanık ot ve duman
kokusu kaplamakta
tüm ovayı ve sonra
bulut gibi bir an

Su ve dağ suskun
kimseler ortalıkta
görünmüyor ve ova
birbaşına yorgun

Sonra bir sağanak
boşanıyor yırtarak
gökyüzünün bağrını

Ve toprak sessizce
gömüyor yüreğine
ölü bir sığırcığı

Bu kıpırtısız ovada
kuşların kuşlar gibi
cansız düşüştükleri
günler geçiyor usulca

Geçip gidiyor yorgun
ve serseri ikindiler
Toprak ve su durgun
dağların yüzünde keder

Bir türlü silinmiyor
gökyüzünde çığlıklar
ve bu güz esmerliği

Kuş tüyleri kaplıyor
ve kırılmış kanatlar
bütün bir ovayı şimdi

Bu kadar uzak mıydı
git git bitmiyor yol
görünmüyor dağın ardı

Oysa bilmem kaç yıl
bu yollardan yürünmüş
Şimdi sanki bir masal

Bu dilsiz dağ ve taş
nerde saklar kuşları
hangi gizle sarmaşdolaş

Anlamak zor susuşları

Bastıkça çıtırdıyor otlar
sanki eylül yürümüş buraya
sinsi ve gözüpek canavar

Bir rüzgâr esse usulca
belki nefes alacak orman
doğrulup kalkacak ayağa

Ama dağ taş bir duman
örtüsü içinde kalmış şimdi
hiç ses gelmiyor uzaktan

Aç kurtlar basıyor ovayı

Yabanıl ot kokuları
getiriyor bir rüzgâr
kıpırdatıyor suları

Belki sonbahar
vurgun yapamayacak
yol vermeyecek sular

Ve neşeli bir ıslık
tutturmuş şimdi doğa
nice acıya karşılık

Aşkî savunmada doğa

Gün biterken çingeneler
inecek ovaya çengilerle
Ateş yakılacak ve birer
yalım düşecek kızların yüzüne

Dinle ve sorular sor kendine
Doğayı, insanı ve geceyi
neydi güzelleştiren böyle
Yolculukları güzelleştiren neydi

Tan atımına gelince vakit
istersen bir kolunu dağların omzuna at
Unutma geceyi bütün bir ömür

Buruşturulup atılıvermiş
uzak ve anısız bir bakış
uzak bir buluttur şimdi keder

Anlatma bana atları!
Yüreğim kaldırmıyor düşündükçe vurulup
Vurulup yerde yattıklarını

M.C. Anday

Anlat bize yürüyüşün güzelliğini
koşunun rüzgârını, köpüren yeleyi
toynakların kızgın kıvılcımlarını

Kışneyen bir tayın sevincini anlat
öfkeyi ve sağrındaki mahmuz yarasını
Masallardaki şehzadeleri anlat bize

Avradın ve silahın kardeşisin ya
feodalın töresini anlat biraz da
ve terkinde kaçırdığın kızları

Dağları anlat bize, eşkiya gecelerini
ölümleri ve ölümsüzlükleri anlat
sonra da nasıl hiç yaşlanmadığını

Ve savaşları anlat, savaşçıları
Korkak ve cesurları anlat bize
sonra tahta'dan tunca dönüşünü

Sen ki hepsini görüp yaşıyorsun

Söğütlerin hışırtısında bir su sesi
serin otlarda dingin kımıldılar
ve ay bulutun ince sularındayken
gizlice buluştular iki ince su gibi

Bir söylence dolaşır o geceden sonra
kurt kuş bilir bunu, dağ taş bilir
Bir dal bir ağaca bir ağaç bir ormana
fısıldar onu rüzgâr suya değende

Ve o gün bugün bir su devinir
ay buluta usulca girende

Günlerdir bir dağbaşındayız
bir başına ve birşeylerden uzak
Çağıldayan çavlanları dinliyoruz
otların üstüne sırtüstü uzanarak

Duman, is ve beton yığını
öyle yormuş, bezdirmiş ki bizi
yaşayıp durmuşuz bir yangını
unutmuşuz gülümsemeyi sanki

Günleri saymadık günlerdir işte
saatleri kurmadık ve saatlerce
dağ taş demeden dolaşıp durduk

Çoktandır unutup gittiğimiz
bir sevinci tazeledik bu yaz
doğayı ve kendimizi dinleyerek

Ölüm ilanları ve panzer seslerinden uzak
bir yaz geçti yabanıl koynunda doğanın
Unuttuk bir zaman meyhanelerin arabesk
uğultusuyla sırnaşık kızlarını diskoların

Aşkı ve çılgınlıkları nasıl da unutmuşuz
oysa sevmeyi, gülümsemeyi bilmiyorsa insan
öfkelenemez bile artık ve kent öfkesiz
insanlara yenilmemiştir hiçbir zaman

Adını bilmediğimiz çiçekler topladık
kanatıp durdu parmaklarımızı kızılıkcık
kuşburnu ve böğürtlen dikenleri

Çobanlarla dolaştık bütün bir yaz
ama yine de kentteydi aklımız
ışıldarken yıldızlar ordaki dostlarımız gibi

Bir kez olsun dönüp bakmadı
Hoşça kalın da demedi giderken
Sustu yalnızca ve elinden
yine de sazını bırakmadı

Sonra hiçbir haber çıkmadı
Çıkıp gelmedi apansız birgün
Gerçi yoktu yolunu bekleyen
ve hiç kimse gözyaşı dökmedi

*Ey, dinle, hayatın son sözü şudur ki sana
-Her mecnun yine de bir çöl bulur kendine*

I

Sustuğun yerde insan katlolur
Kanabulanır kitap, ışıklar kan kokar
Kentın yüreğı yanmazsa ey oğul
Türküler diyan büsbütün viran olur

II

Yine elbasacaksın o kitaplara
Dostun, kardeşin, aydının elbasacak
Birşeyi hiç unutmayacak üniversiteli genç
Bedeli canla ödenmiştir elindeki kitabın

III

İlhan diyarından bir kitap
Gül mü desem kan mı
Türküler bilir belki yine de
Gül müdür açan yoksa kan mı

KANAYAN

Gül düşer acıyla tanışır
Sesini hüzün bürür ozanın
Bir şiir kalır, kalırsa eğer
Bir de kanayan çığlığı gülün

ÇIĞLIK

Bir tetik düşer soluk soluğa kalır geyik
Dağ taş ürperir, sular kirlenir büsbütün
Ey acıyı ödünç alan, o artık sende kalsın
Sonsuza kadar senin olsun o çığlık

LEYLA

Geceyi çok uzun yaşadık aykaranlık sularda
Çözdük yaşadıklarımızla gizini, ki biliriz
Leyl ile başlayan her şey bir söylencedir
Ama yine de adı leyla olsun sevgilimizin

GÜZ DALGINLIKLARI

Gül diye kokla güz dalgınlıklarını
Umut tacirlerine yüz verme sakın
Yenilirsən dövüşerek yenilmelisin
Hiç kimseye vereceğın hesap kalmamalı

KUŞLAR

Gözlerinde ne bir soru ne bir öfke var kentin
Acı bile duymuyor düşüşüp dururken kuşlar
Ey gökyüzü yırtıl şimdi ve kahret bu zulmü
Senin en güzel sevincindi çünkü o esmerlikler

Yanında götüreceğın hiçbir şey kalmadı
Ellerindeki keder çizgilerinden başka
Ey, dinle, hayatın son sözü şudur ki sana
-Her mecnun yine de bir çöl bulur kendine

YERLEŞİK ÇİNGENE

Uzak çağlayanları anlatıyor bir su sesi
Ve ay yorgundu bütün gece yorumlanmaktan
Ey acısını bir pembeye dönüőtüren çingene
Su ve ay hep yürür sense olduėun yerde

BÖCEK

Garip bir cesaretle konuyor kalemimin ucuna
Ve gittikçe böcekleşiyor, kemiriyor şiirimi de
Sözcüğün birine biraz böceköldürücü ekliyorum
Çılgına dönüyor sokakta böcek gibi bir böcek

*“Buraya da hoş gelinir miymiş deme, geldin işte
Hepimiz için son olsun ve merhaba diyoruz sana”
Bu yazdıklarım bir karşılık olsun isterim size. Ve
selam olsun “hepiniz”e feride şaziye fatma*

1/

Onuncu gününü de tamamladı tecritteki
Hep aynı türküyü söylüyormuş akşama doğru
Şimdi bir gül göndersek çayla birlikte
Ve bir paket sigara, üstüne “merhaba” yazsak

2/

Güdüllü ali koğuşumuzun tarihini anlatıyor bana
Gülek şurda yatmış fi tarihinde, bölükbaşı da şurda
Şu ranza toker'in, onu burda ziyaret etmiş inönü
Ve hepsi, bizi yatırmanın kursunu görmüşler burda abi

12/

“Müşahede” bitti mi, derin miymiş yarası
Olur olmaz şeyler mi sayıklıyormuş hep
Bir kitap göndersek yarın, okuyabilse
Darağacından notlar’ını julius fuçik’in

13/

Şiir yazıyor canı sıkıldıkça ve okuyor bize
Pranga parmaklık zincir kelepçe şakırtıları
Sürüp giderken dizelerde, araya giriyor ali
-Hey şiirci, mapusanede miyiz hırdavatçıda mı

.....

18/

Üç fare birden ısırılmış şah'ın eski polisini
(Esrardan yatıyor, daha yatacak ömrü yeterse)
On iki santimlik iğneyi yerken münasip yerine
Allahvekil, diyor, humeyni gönderdi bu fareleri

19/

Bir şiir yaz ozansan eğer, diyor
Ekliyeyim mektubuma ağlasın anam
Diyorum ki mahpus arkadaşına
Şiirimiz analar ağlamasın diyedir

Çektiğim cevr ü cefânın sebebinden sorma,
Deme kim: “Bâdîhavâ menkabe dellâlı budur”
Habs ile, nefy ile, işkence ile ömrü geçer,
İşte Türkiyye’de şâir olanın hâli budur.

Eşref

(Deccâl, I. Kitap - 1904)

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ (1984)	7
BELKİ YİNE GELİRİM (1984)	13
DAĞ (1981)	18
KAYIP ADRESTEKİ/I (1984)	21
KAYIP ADRESTEKİ/II (1984)	23
KUŞ ÖLÜMLERİ (1982)	26
GİDERSEN YIKILIR BU KENT (1983/84)	29
AKŞAMI GECİKTİREBİLİRSİN BELKİ (1983/84)	32
ZAMAN KEKEMEYDİ (1984)	34
ESKİ BİR HÜZÜNLE (1984)	36
ANISI BİZ OLALIM BU SOKAKLARIN (1983)	38
ÖZLEMEDİM SENİ (1982)	40
PASAPORT KAHVESİ (1983)	43
GÜN KARARMASIN GELDİĞİNDE (1983)	45
EYLÜL (1981)	47
SAVRULAN KÜLLERİ ÖMRÜMÜZÜN (1983)	49
BEKLESEM (1984)	52
İSMAİL'İN KİTABINI OKURKEN (1984)	56
81 YILINDAN BİR FOTOĞRAF (1984)	58
SIĞINAK (1983)	59
GÜLÜŞÜN EKLENİR KİMLİĞİME (1983)	60
9. VI.--	61

KAOS (1984)	65
YOLCU (1981/82)	66
GİZLENİR Mİ (1981)	69
OVA (1982)	70
GÜZ ESMERLİĞİ (1982)	71
GİZ (1982)	72
KURTLAR (1982)	73
ISLIK (1982)	74
ÇİNGENELER (1982)	75
AT (1982)	76
SÖYLENCE (1984)	78
ÖYLE BİR YAZ ŞİİRİ/I (1981/82)	79
ÖYLE BİR YAZ ŞİİRİ/II	80
OZAN (1981)	81
İLHAN İÇİN DÖRTLÜKLER (1982)	85
KANAYAN (1983)	87
ÇIĞLIK (1984)	88
LEYLA (1984)	89
GÜZ DALGINLIKLARI (1983)	90
KUŞLAR (1984)	91
MECNUN (1984)	92
YERLEŞİK ÇİNGENE (1984)	93
BÖCEK (1984)	94
MAPUSANE GÜNLÜĞÜ'NDEN (1984)	95